

קולנוע

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: אורות הכרך, מיכ"ב מאשה אלמונית, בנג'ל המיליטרי מה היא, קפה בנד, פאדרה פאדרונה, אשה אחרת, ואז, נערת קריאה, הלואפופין.

חיפה: פאדרה פאדרונה, אשה אחרת.

ירושלים: בנג'ל המיליטרי מה היא, קפה בנד, חלף עם הרוח, הלואפופין.

תל-אביב:

*** **הלואפופין** (פרזי, ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים) — קומדיה ישנה ומטרפת משנת 1941, שהכל קורה בה בלי התראה מוקדמת. הגיבורים עוברים מעלילה לעלילה, שולפים בדיחות מן המותן ומלגלים בהנאה על תעשיית-הקולנוע. מוצר יחיד במינו, שגם הבימאי, ה.ס. פוטר, לא חזר עליו מעולם.

*** **אורות הכרך** (נורדון, ארצות-הברית) — כולם יגידו שזה סיפור תורכי, אבל אהבת הניווד הנצחי למוכרת-הפרחים העיר וורת היא אחד השיאים ביצירה של צ'ארלי צ'פלין. נוגע ללב ומצחיק עד דמעות.

*** **סינמה פרדיזו** (לב, איטליה) — בימאי קולנוע נוכר

ועל אנשים שרוצים לשמור על כבודם העצמי, אבל גם מבקשים לעצמם פיסת אושר. מאקו ונובו מקארתי מרשימים בתפקידים הראשיים.

*** **אינדיאנה ג'ינס** (מסע הצלב האחרון) (תל-אביב, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה) — הריסון פורד כארכיאולוג המפיש הפעם את גביע הגראל הקדוש, ותוך כדי כך מציל את אביו השוכב מכל מיני צרות. שון קוגרי בתפקיד האב, גונב סצנות בקבי-לנות, ואם כי הסרט מברר כשל-עצמו, הוא חסר את מומנט-ההפתעה של הפרקים הקודמים.

*** **נערת קריאה** (צפון, צרפת) — סרט בתוך סרט על ספר בתוך ספר. הרפתקתיה של אשה צעירה שמיקצויה בחיים הוא לקרוא בקול רם לפני לקוחותיה. תר-גיל משעשע ומבריק לאינטלקטואלים ושייר-הלל למילה הכתובה. מיאו מיאו מבריקה בתפקיד הראי-שי. בימאי: מישל דוול.

*** **תיקורת גדולות** (לב, אנליה, מוצג גם בירושלים) — סאטירה כואבת על עידן התאצ'י-ריזם ופולחן הרכושנות באנגליה, המצליפה כלי רחמים בעשירים החדשים והישנים וצופה ביאושם של מי שמנסים לשמור על מידה של אידיאליזם. בימאי: מייק לי.

*** **דברים משתנים** (דיזנוף, ארצות-הברית) — דון

סרטי קולנוע בטלוויזיה

*** **חוזת השרטט** (יום רביעי, 20 בספטמבר, בשעה 22:05) — מן הסרטים המורכבים, המלוטשים והמרתקים שנעשו בשנות ה-80 באנגליה. מאייר מוזמן להנציח אחוזה של אציל כפרי, ותוך כדי צפייה בה מכל מיני זוויות, מגלה מזימה אפלה לרצח. הבימאי פיטר גרינאוואי התגלה לעולם בסרט הזה, שהוא דוגמה לקולנוע מתוכנן, שחייב את שורשיו באותה המידה לאלפרד היצ'קוק ולאנטוניוניו.

*** **לרקוד עם זר** (יום שישי, 22 בספטמבר, בשעה 22:30) — סיפור חייה של מארחת-ברים המאוהבת נואשות בנור-אצולה בריטי, המסתיים בהוצאתה להורג של האשה, באשמת רצח. מבוסס על פרשת רות אלס, האשה האחרונה שעלתה לגרדום באנגליה, ב-1954. מישחק מרשים של מירנדה ריצ'ארדסון ויאן הולס. רופרט אוורט כנער-שעשועים מוחז. הבימאי: מייק ניואל.

*** **רובה חלילות** (יום רביעי, 27 בספטמבר, בשעה 22:05) — סירטו של אילן מושנזון משחזר את התקופה שאחרי מילחמת העצמאות, עם טראומות השואה ופולחני הגבורה. רחוק מלהיות מושלם, אבל מלא רגעים מרגשים באמת, ונושא חזון מפיח של גיבורים המנפנים ברובי-צעצוע ומשחקים במילחמה שעדיין לא הסתיימה.

אמיצ'י כסנדרלר המוכן לקבל על עצמו רצח שלא ביצע תמורת תש-לום נאות, וג'ו מאנטניה כשולייית-גאנגסטרים שצריך להבטיח כי ה-סנדרלר יקיים את הבטחתו, בקומדי-ייתפסע משעשעת של דייוויד (בית ההימורים) מאמט.

*** **שמן קטן שלי** (דיזנוף, איטליה, מוצג גם בחיפה) — ררט בניגוי הוא שר קטן ושוכב המסתתר בגוף של אשה שמנה ולתר מתאוה הוא מגרשה-שדים השולף אותו החוצה. בהתחשב בנתונים של שני אלה, זה פחות מצחיק מן הצפוי.

*** **אשה אחרת** (טיילת, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה) — גירסתו של וודי אלן לחותי בר של אינגמר ברגמן. מרצה באוניברסיטה עושה תשובה-נפש בגיל 50. ג'ינה ראלונדס, מיה פארו, ג'ין הקמן ויאן הולס מעולים בתפקידים המרכזיים. **עדנה פיינרז**

בילדותו, בידידות האמיצה שקש-רה אותו למקריץ בקולנוע של כפר סיציליאני קטן ובאהבתו הראשונה. סרט נוסטאלגי כן ואמיתי, למרות כל השמאלץ שבו. פיליפ נוארה גונב את ההצגה בתפקיד המקריץ.

*** **עיסקי נשים** (הקולנוע, נוע, צרפת, מוצג גם בחיפה) — סיפורה של האשה האחרונה שהר-צאה להורג בצרפת, שאינו מנסה להציג אותה כצדיקה, אבל מיטיב להצביע על המוסר המעוות השולט במדינה שבה עורפים ראשה של מבצעת הפלות ומניחים לפושעים האמיתיים להלך חופשי. קלוד שאברול מכיים את איובל הופרט באחד מתפקידיה הטובים.

*** **שוב לאהרב** (טיילת, תל-אביב, ארצות-הברית) — זוג נפרד אחרי 40 שנות נישואין. תמר-נה אינטימית ורגישה של הקהילה היפאנית בקליפורניה, על העימות בין ערכים ישנים לעולם החדש,

הו הסיאור-הסיאן: בימאי להפליא

האמיתי, זה שהתירה מאחור בסין היבשתית. לא זה בלבד שכל הדמויות הללו נראות מוכרות ומוכנות, למרות השוני במראה החיצוני, ני, אלא שהסיגנון הקולנועי המופנם של הבי-מאי, האיפוק שלא להיגרר לאכזזיטיקה זולה והכישרון להראות רק את המינימום הנחוץ, מעמידים את הו הסיאור-הסיאן בין הקולנוענים החשובים של היום. ואכן, רק בשבוע שחלף זכה הו בפרס אריה הזהב בפסטיבל ונציה, ובצדק.

מארלן דיטריך והברט מארשל: מלוטש

המקום, גם ללא עזרת שורה אחת של דיאלוג. ארוחה שבה משתתפות שלוש הצלעות של המ-שולש: בעל-אשה-מאהב, מדווחת כולה לצופים על-ידי משרתים הנכנסים ויוצאים מן המיטבה, ולמי הערותיהם ומצב הצלחות אפשר להבין מה מתרחש בסלון. עם מארלן דיטריך כאובייקט ההערצה, ועם הרברט מארשל ומליון דאגלס כשני הגברים המעופפים והגים סביבה, סיפור הסרט עובד כמו מכונה משומנת-היטב.

הלן מירן וצ'ארלס דאנס: טלוויזיה

בות הדברים שהוא אומר, ומבקש מן הצופים שיתייחסו לעניין בהתאם, וכדי לא להסיט את תשומת-הלב מן המסר, מתנזרים בקפדנות רבה מכל רענונות בלתי-שיגרתית בעשייה, שע-שויה לבלבל את הצופה.

הסידה הדרמה הטלוויזיונית ודאי יערכו את המאמץ של בן קינגסלי, שוב בתפקיד היליד בצל הבריטים, הלן מירן וצ'ארלס דאנס. מי שאוהב קולנוע, יעדיף למנות לכיוון אחר.

הפרטי הוא אוניברסלי

עת לחיות ועת למות (לב, תל-אביב, טאיוואן) — סרט אוטוביוגרפי של הו הסיאור-הסיאן, בכיר

בימאי טאיוואן, המתנהל בתחילת שנות ה-50, בחיקה של מיטפחה שהיגרה לאי מן היבשת הגדולה. מה שמופלא באמת בסרט הזה, כמו בסרטי האחרים של הבימאי, זו היכולת להפוך סיפור, הנראה כלאורה מוגבל למקום שבו נוצר, לסרט אוניברסלי הנוגע לכל צופה. העלילה מו-צגת מבעד לעיניו של ילד (בחלק השני הוא כבר נער מתבגר), ועוסקת בלעדית בתולדות מי-פחתו. המצב הפוליטי נרמז באיפוק, באמצעות מהדורות-חדשות ברדיו או חיילים העוברים ביער, רכובים על סוסים, בכיכר העיירה. אולם זהו רק רקע, שעליו טווה הו את תולדות מיטפחתו: את סיפור האב החולה; האחות שאין די כסף להשלמת חינוכה הגבוה; האם הטורחת במרחק מבוקר ועד ערב והסתבת התימהונית, הבורח מדי פעם אל מה שנראה בעיניה ביתה

המגע והברק

מלאך (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) — דיפלור

מט בריטי עסוק מדי בע-בודתו ומזניח את זוגתו. היא נסערת בעילום-שם לחופשה בפאריס, פוגשת קצין בריטי המח-זר אחריה במרחק ומתאהבת בו, וכך נוצר המסו-לש הקלאסי. הבעל והמאהב נפגשים באקראי, מבלי לדעת ששניהם ששורים לאותה האשה, המאהב מוזמן לבקר בבית המיטפחה, והרי לכם סצנה מלודרמאטית טיפוסית. ועכשיו צריך להחליט מי חזק יותר, המוסר או האהבה, הכבוד העצמי של הדמויות המעורבות או הרגש.

ארנסט לוביטש נוטל את הסיפור התורכי הזה, שנכתב במקור על-ידי מחזאי הונגרי ושר-פץ לקולנוע, ומעביר אותו דרך סימול ציני, ממוקח ופרטי משלו. מה שנאמר בסרט חשוב פחות, העיקר הוא כיצד אומרים זאת. לדוגמה: הצילום מן הרחוב דרך חלונות של דירה פאריסאית מלמד על האופי הממוקח של

משרת אדונים

האי של פסקאלי (רב-חן, תל-אביב, אנגליה) — סרט שיכול היה להיות

כל מיני דברים: סימור-אהבה אכזזיטי, מאבק לשיחורר לאומי, פרשת ריגול, מילחמת מעצ-בה נחת ממנו, הרי זה משום שהבימאי, גיימס דרדון, אינו מחליט לאיזה כיוון הוא רוצה ללכת. העלילה מתרחשת בתחילת המאה באי יווני קטן ומעורבים בה ציירת אוסטריית יפה, חוקר בריטי נאה ומתורגמן יווני, המנסה לשרת את הכובש התורכי, החלוס המערבי והשאיות האלואמיות היווניות, תוך שהוא מוכה הערצה נואשת לצייטו. מיצול האישיות הזה מסבך אותו ואת כל האחרים במרשה שסומה טראגי. הסרט תמור לפי מידותיה של הטלוויזיה הבריטית. יש בו תכיבה רזיזה של דיאלוגים, שכל שורה בהם נשמעת כמו ציסטה; מישחק מופנן ורבי-הבעה של שלושת השחקנים הרא-שיים, ורצינות תהומית של מי שמודע לחשי-